

Arrest

nr. 49 599 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die *loco* advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Turkse nationaliteit, verklaart België op 3 oktober 2004 te zijn binnengekomen.

Op 11 oktober 2004 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 1 december 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 juni 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 25 juli 2005 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 158 531 van 9 mei 2006.

Op 30 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 1 juli 2010 wordt verzoeker naar aanleiding van een administratieve controle aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 1 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verzoeker wordt opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas.

Op 5 juli 2010 richt de raadsman van verzoeker een schrijven tot de stad Antwerpen waarin deze zich ervan wenst te vergewissen dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in behandeling is en benadrukt dat verzoeker werd opgesloten en dat verzoeker kan worden gerepatriëerd.

Op 5 juli 2010 richt de raadsman van verzoeker een schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij deze de Dienst Vreemdelingenzaken ervan op de hoogte brengt dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en waarbij erom wordt verzocht verzoeker vrij te laten of verzoeker minstens niet te repatriëren alvorens een beslissing wordt genomen met betrekking tot voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 9 juli 2010 antwoordt de stad Antwerpen via e-mail dat in het dossier van verzoeker een positief woonstverslag werd opgesteld en dat verzoeker in het bezit zal worden gesteld van een attest van inontvangstname van zodra zijn dossier aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel wordt overgemaakt.

Op 9 juli 2010 stelt verzoeker beroep in tegen zijn vrijheidsberoving bij de raadkamer van de correctionele rechtbank te Antwerpen.

Op 9 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2009 werd ingediend door:

K., K. (...) (R.R. 082031545958)

Geboren op (...) te (...)

Nationaliteit: Turkije

Adres: Centrum Voor Illegalen te Merksplas, Steenweg op Wortel 1a, 2330 MERKSPLAS

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om

binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich via het typeformulier op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bestaat uit drie cumulatieve voorwaarden waaraan moet voldaan worden: een ononderbroken verblijf van vijf jaar in België te rekenen sinds 15 december 2009, (geloofwaardige pogingen tot) wettig verblijf in België voor 18 maart 2008 en bewijzen van duurzame lokale verankering in België. Dit laatste criterium heeft betrekking tot bewijzen in verband met de sociale banden die in België gecreëerd werden, de kennis van één van de landstalen, en het beroepsverleden in België of de werkbereidheid van betrokkene. Betrokkene legt enkel een eigen verklaring d.d. 25.11.2008 voor waarin hij zijn vermeende integratie in België belicht. Deze eigen verklaring d.d. 25.11.2009 kan niet volstaan als grond om een verblijfsmachtiging op basis van punt 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 betreffende artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 te bekomen. Immers, een eigen verklaring omtrent betrokkenes liefde voor België, zijn vermeende integratie, zijn gesproken kennis van het Nederlands zonder naar school te gaan, zijn werkbereidheid en zijn gebrek aan doktersfacturen omdat hij nooit ziek is geweest, kan bezwaarlijk de duurzame lokale verankering van betrokkene bewijzen aangezien deze eigen verklaring geen officieel bewijsstuk noch een verklaring van derden betreffende zijn integratie in België uitmaakt. Omwille van het totale gebrek aan officiële attesten of getuigenverklaringen van derden kunnen onze diensten betrokkenes lokale verankering onmogelijk objectief beoordelen.

Betrokkene haalt voorts aan dat het geen lachertje is om illegaal in een land te verblijven maar dat het in zijn land van herkomst nog slechter is en dat hij ginds geen toekomst heeft. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene geen toekomst heeft in zijn land van herkomst en het ginds slechter is, volstaat niet om als grond aanvaard te worden.

Betrokkene wist ook dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 27.06.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 28.06.2005. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Op 16 juli 2010 verklaart de raadkamer van de correctionele rechtbank te Antwerpen het beroep van verzoeker zonder voorwerp.

Op 20 augustus 2010 wordt verzoeker gerepatriëerd naar Turkije.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

"Eerste middel: schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de fair play.

Op 05.07.2010 vraagt de raadsman van verzoeker aan de Cel Regularisaties te Antwerpen per e-mail of er een lopende regularisatieaanvraag is ingediend voor verzoeker.

Op 09.07.2010 krijgt de raadsman van verzoeker eveneens per e-mail antwoord van de Cel Regularisaties dat er een positieve woonstcontrole is en dat het dossier nog niet overgemaakt is aan Brussel. Deze mail is verzonden om 11.22 uur.

Na deze mail tekent verzoeker beroep aan bij de raadkamer te Antwerpen om 15.35 uur.

Om 18.21 uur wordt er vanuit het Centrum voor Illegalen te Merksplas de bestreden beslissing gefaxt aan de raadsman van verzoeker.

De bestreden beslissing is aldus overhaast genomen met de enige bedoeling het beroep bij de raadkamer zonder voorwerp te maken.

De regularisatieaanvraag kon onmogelijk op een zo korte tijdsperiode degelijk beoordeeld worden.

Er is absoluut sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van de fair play."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing slechts kan worden genomen na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante

gegevens. Verwerende partij stelt vast dat aan verzoeker de mogelijkheid werd gegeven zijn standpunt naar voor te brengen bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en dat verzoeker hierbij alle feitelijke informatie kon verschaffen en zijn aanvraag met alle nuttige elementen en stukken kon staven. Verwerende partij ontkent niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker pas op 7 juli 2010 door de stad Antwerpen werd overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, doch ziet niet in hoe hieruit kan worden afgeleid dat de gemachtigde niet zorgvuldig zou zijn opgetreden. Verwerende partij merkt op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker slechts een op 25 november 2009 summier ingevuld typeformulier, vergezeld van een handgeschreven document (slechts één bladzijde) en drie stavingsstukken, met name de *“asielaanvraag, fotokopie identiteitskaart en papieren aankomst in opvangkamp”*, betreft. Verwerende partij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze stukken en verklaringen in overweging heeft genomen en heeft beoordeeld, doch heeft vastgesteld dat verzoekers aanvraag ongegrond diende te worden verklaard. Bij citering van de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op onzorgvuldige wijze is opgetreden. Verwerende partij wijst erop dat de bestreden beslissing uiteraard zo snel mogelijk diende te worden genomen nu verzoeker van zijn vrijheid was beroofd met het oog op repatriëring naar zijn land van herkomst. Verwerende partij concludeert bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van de hem ter beschikking gestelde informatie, met kennis van zaken kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Volgens verwerende partij kan verzoeker niet dienstig anders voorhouden. Verwerende partij wijst erop dat het loutere gegeven dat de bestreden beslissing op dezelfde datum is genomen als de datum waarop verzoeker een verzoekschrift tot invrijheidsstelling heeft ingediend bij de raadkamer te Antwerpen, niet maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Verwerende partij duidt erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid pas op 12 juli 2010 kennis heeft gekregen van het verzoekschrift tot invrijheidsstelling, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Verwerende partij is verder van mening dat verzoekers beschouwingen falen in feite en in rechte en dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

2.1.3. In de repliekmemoirie repliceert verzoeker het volgende.

“Op pagina 5 van de nota van verwerende partij staat:

“Terwijl de beslissing uiteraard zo snel mogelijk diende te worden genomen, nu verzoeker van zijn vrijheid was beroofd m.o.o repatriëring naar zijn land van herkomst (...)”

Verwerende partij bekent dat verzoeker geen enkele kans had op vrijlating of op een positieve beslissing van zijn aanvraag.

De beslissing diende helemaal niet zo snel mogelijk worden genomen, immers verwerende partij had verzoeker perfect kunnen vrijlaten om bijkomende stukken te vragen aangaande zijn integratie.

Zelfs tijdens de detentie had dit perfect gekund aangezien wettelijk verwerende partij verzoeker 2 maanden kan opsluiten alvorens te repatriëren.

Verzoeker zit nog steeds opgesloten... Waarom is de beslissing dan overhaast genomen?

Verzoeker is zonder reden opgepakt en opgesloten, hij heeft geen misdrijf begaan. Het is dan ook een raadsel waarom volop tijdens de regularisatiecampagne verzoeker is opgepakt.”

Voor het overige volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.1.4. Waar verzoeker in de aanhef van zijn eerste middel de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om te raden of te specificeren waarop verzoeker hierbij duidt. Daar verzoeker nalaat op concrete wijze aan te tonen welke rechtsregels of beginselen hij op welke wijze geschonden acht, is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.1.5. Verzoeker voert de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van de fair play aan omdat verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing overhaast werd genomen met de

enige bedoeling het beroep van verzoeker bij de raadkamer van de correctionele rechtbank te Antwerpen zonder voorwerp te maken. Verzoeker brengt in bijlage bij het verzoekschrift enkele stukken bij en tracht hierbij een tijdslijn uiteen te zetten waarbij verzoeker stelt dat zijn regularisatieaanvraag onmogelijk op een zo korte tijdspanne op degelijke wijze beoordeeld kon worden. Zo brengt verzoeker een e-mail van zijn raadsman van 5 juli 2010 aan de stad Antwerpen bij, waarbij verzoekers raadsman zich ervan wil vergewissen of verzoekers regularisatieverzoek in behandeling is, alsook een e-mail van zijn raadsman van 5 juli 2010 aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij deze de Dienst Vreemdelingenzaken ervan op de hoogte brengt dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en waarbij erom wordt verzocht verzoeker vrij te laten of verzoeker minstens niet te repatriëren alvorens een beslissing wordt genomen met betrekking tot voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf. Tevens brengt verzoeker het antwoord per kerende van de stad Antwerpen van 9 juli 2010 bij waaruit blijkt dat er betreffende verzoeker een positieve woonstcontrole werd opgesteld en dat verzoeker in het bezit zal worden gesteld van een attest van inontvangstname zodra zijn dossier wordt overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Verzoeker voegt tevens zijn verzoekschrift tot invrijheidsstelling van 9 juli 2010 bij de raadkamer van de correctionele rechtbank te Antwerpen toe en een beschikking van de raadkamer van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 16 juli 2010 waarbij het beroep ingesteld door verzoeker zonder voorwerp wordt verklaard.

Vooreerst wordt erop gewezen dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar de Raad een wettigheidstoezicht houdt. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De Raad kan vervolgens slechts vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers raadsman op 5 juli 2010 contact heeft opgenomen met zowel de stad Antwerpen als de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende verzoekers regularisatieaanvraag, zijn opsluiting en zijn nakende repatriëring, dat uit een "synthesedocument telefoongesprek" blijkt dat verwerende partij op 5 juli 2010 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft opgevraagd bij de stad Antwerpen, dat de stad Antwerpen de regularisatieaanvraag van verzoeker op 7 juli 2010 heeft overgemaakt aan verwerende partij, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 9 juli 2010 de bestreden beslissing heeft genomen en dat verzoeker tevens op 9 juli 2010 beroep heeft ingesteld tegen zijn vrijheidsberoving bij de raadkamer van de correctionele rechtbank te Antwerpen. Doch, de stukken van het administratief dossier leren eveneens dat verwerende partij slechts op 12 juli 2010 in kennis werd gesteld van het feit dat verzoeker voornoemd beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank te Antwerpen heeft ingediend, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing werd genomen met de loutere bedoeling het beroep van verzoeker bij de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg zonder voorwerp te laten verklaren.

Waar verzoeker van mening is dat zijn regularisatieaanvraag op een zo korte tijdspanne niet op een degelijke wijze kon worden beoordeeld en waar verzoeker zich hierbij beperkt tot het uiteenzetten van een tijdslijn aan de hand van de communicatie tussen zijn raadsman, de stad Antwerpen en verwerende partij, dient opgemerkt te worden dat verzoeker bij het loutere uiteenzetten van een tijdslijn niet aantoont dat verwerende partij zou zijn uitgegaan van een niet-correcte feitenvinding of dat verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen.

De gemachtigde van de staatssecretaris dient met toepassing van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en dient deze te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. Aangezien uit de uiteenzetting van de tijdslijn van verzoeker niet kan afgeleid worden dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingen of door overdreven spoed het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt, kan ook geen schending van het fair play beginsel vastgesteld worden. Verzoekers ongestaafde uitlatingen als zou verwerende partij bij het overhaast nemen van de bestreden beslissing hebben bekend dat verzoeker geen enkele kans had op vrijlating of op een positieve beslissing van zijn aanvraag, als zou verwerende partij de bestreden beslissing overhaast hebben genomen met de enige bedoeling het beroep van verzoeker bij de raadkamer van de correctionele rechtbank te Antwerpen zonder voorwerp te maken en zijn regularisatieaanvraag onmogelijk op een zo korte tijdspanne op degelijke wijze beoordeeld kon worden, worden niet aannemelijk gemaakt. Een schending van het fair play beginsel wordt niet aangetoond.

2.1.6. Waar verzoeker stelt dat hij zonder reden werd opgepakt en opgesloten tijdens de regularisatiecampagne en waar verzoeker er hierbij op duidt dat hij geen misdrijf heeft gepleegd, kan verzoeker niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers sinds de afwijzing van zijn asielaanvraag op illegale wijze in België verblijft. In de bestreden beslissing wordt hierop gewezen en wordt het volgende gesteld: *“Betrokkene wist ook dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 27.06.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 28.06.2005. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België”*. Dienvolgens kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat het hem een raadsel is waarom hij werd opgepakt en opgesloten.

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij werd opgepakt en opgesloten tijdens de regularisatiecampagne, wordt opgemerkt dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

2.1.7. Waar verzoeker in zijn repliekmemoire nog het volgende stelt: *“verwerende partij had verzoeker perfect kunnen vrijlaten om bijkomende stukken te vragen aangaande zijn integratie”*, wordt vooreerst opgemerkt dat verzoeker huidig beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en dat onderhavige bestreden beslissing aldus geen uitstaans heeft met de opsluiting van verzoeker naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde dat op 1 juli 2010 ten aanzien van verzoeker werd genomen. Verzoeker kan het argument dat verwerende partij hem had kunnen vrijlaten en zijn kritiek betreffende zijn opsluiting bijgevolg niet dienstig aanvoeren.

Bovendien stond het aan verzoeker vrij om na zijn aanvraag op 30 november 2009 aanvullingen in te dienen. Verzoeker heeft dit niet gedaan en geeft niet aan welke bijkomende stukken hij dan wel had willen indienen net in de periode waarin hij vastgehouden werd.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet, de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van, onder meer, artikel 7 van dezelfde wet, zoals *in casu* het geval blijkt te zijn geweest daar op 1 juli 2010 ten aanzien van verzoeker een bevel werd genomen om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, tegen deze maatregel een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

Inzoverre de vordering van verzoeker gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving dient de Raad bijgevolg vast te stellen dat hij geen rechtsmacht heeft om te onderzoeken of deze maatregelen in overeenstemming zijn met de wet. Overeenkomstig artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet

komt het immers enkel aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toe om deze toetsing door te voeren.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat een vordering tot invrijheidsstelling werd ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank op 9 juli 2010 en dat deze vordering van verzoeker zonder voorwerp werd verklaard op 16 juli 2010.

Waar verzoeker stelt dat verwerende partij hem bijkomende stukken had kunnen vragen betreffende zijn integratie, wordt verwezen naar punt 2.2.5. van dit arrest.

Verzoeker toont de schending van de door hem aangevoerde beginselen niet aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

Tweede middel: geput uit de schending van artikel 9 bis Vreemdelingenwet alsook de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker voldoet weldegelijk aan al de voorwaarden van criterium 2.8.A van de vernietigde instructie.

Het staat onomstotelijk vast dat verzoeker in België is sedert 5 jaar en dat hij geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om aan een wettelijk verblijf te geraken.

Verwerende partij oordeelt dat de duurzame lokale verankering niet wordt bewezen.

De eigen verklaring zou niet objectief zijn.

Verwerende partij kan echter niet ontkennen dat de eigen verklaring in het Nederlands is opgesteld en dat dit alleen al bewijst dat verzoeker Nederlands kan en dat dit een voorname aanwijzing is van de duurzame lokale verankering.

Artikel 9bis is geschonden.

Het feit dat er geen andere bewijzen zijn toegevoegd heeft te maken met het feit dat verzoeker de aanvraag heeft ingediend zonder raadsman en met het feit dat de aanvraag snel moesten worden ingediend.

Verzoeker was in de veronderstelling dat eens hij het attest van inontvangstname had nog genoeg tijd had om bijkomende bewijzen bij te brengen.

Verwerende partij had ook bijkomende bewijzen kunnen vragen i.p.v. onmiddellijk een negatieve beslissing te nemen.

Dit is wederom een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt en het uiteraard niet aan de vreemdeling toekomt om in de plaats van de gemachtigde te oordelen wat de duurzame verankering is. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet merkt verwerende partij op dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht en binnen de hem terzake toebedeelde bevoegdheid heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ongegrond diende te worden verklaard. Verwerende partij duidt erop dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt uiteengezet om welke redenen de door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde gronden niet kunnen volstaan en dit ook betreffende de kennis van het Nederlands van verzoeker. Verwerende partij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daarbij heeft gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inclus. Verwerende partij stelt tenslotte nog dat de bestreden beslissing op regelmatige wijze werd genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

2.2.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.2.4. Waar verzoeker in de aanhef van zijn tweede middel de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om te raden of te specificeren waarop verzoeker hierbij duidt. Daar verzoeker nalaat op concrete wijze aan te tonen

welke rechtsregels of beginselen hij op welke wijze geschonden acht, is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

2.2.5. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing omdat verwerende partij oordeelt dat de duurzame lokale verankering niet wordt bewezen en de eigen verklaring die verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft voorgelegd, niet objectief wordt geacht. Verzoeker merkt op dat het onomstotelijk vaststaat dat hij reeds vijf jaar in België verblijft en dat hij geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om aan een wettelijk verblijf in België te geraken. Waar verwerende partij zijn duurzame lokale verankering niet bewezen acht, duidt verzoeker erop dat de eigen verklaring in het Nederlands is opgesteld. Verzoeker is hierbij van mening dat dit bewijst dat hij de Nederlandse taal machtig is en dat dit een voorname aanwijzing vormt van zijn duurzame lokale verankering.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande wijst de Raad erop dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker op 30 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend door middel van het *“facultatief formulier dat enkel geldig is in het*

kader van de indiening van een nieuwe regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis (...) in het kader van de criteria die gedefinieerd zijn door de instructie van 19 juli 2009”.

Er wordt op gewezen dat verzoeker als grond voor de regularisatie het criterium *“ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België”* heeft aangekruist. Dit luik van voormeld *“typeformulier regularisatieaanvraag”* stelt uitdrukkelijk dat verzoeker zijn lokale verankering in België dient te bewijzen, met name dient verzoeker de gecreëerde sociale banden in België, de kennis van een der landstalen en het beroepsverleden en werkbereidheid in België aan te tonen.

Verzoeker merkt terecht op dat voormelde instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State, maar los daarvan beroept verzoeker zich in elk geval duidelijk op het criterium van *“ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België”* als basis voor zijn regularisatieaanvraag. In een verklarende bijlage, die kan worden toegevoegd aan voornoemd *“typeformulier regularisatieaanvraag”*, geeft verzoeker in een eigen verklaring immers de volgende gronden aan om zijn verblijf in België toe te staan:

- de volledige integratie van verzoeker
- verzoekers gesproken kennis van het Nederlands zonder een school te frequenteren
- verzoekers werkbereidheid
- een gebrek aan doktersfacturen daar verzoeker nooit ziek is geweest
- verzoekers liefde en appreciatie voor België
- verzoekers gebrek aan een toekomst in zijn land van herkomst
- de slechte toestand in verzoekers land van herkomst in vergelijking met België
- de moeilijkheden om in een land te verblijven zonder papieren.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van *“criterium 2.8.A. van de vernietigde instructie”* en vermeldt hij dat het onomstotelijk vaststaat dat hij reeds vijf jaar in België verblijft en dat hij geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om aan een wettelijk verblijf in België te geraken.

Inzake het criterium 2.8.A belicht verwerende partij in de bestreden beslissing enkel het laatste criterium, namelijk bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen.

Verzoeker uit kritiek op het feit dat verwerende partij zijn duurzame lokale verankering niet bewezen acht en stelt dat de eigen verklaring niettemin een voorname aanwijzing is van zijn duurzame lokale verankering daar deze is opgesteld in het Nederlands en hieruit blijkt dat hij de Nederlandse taal machtig is.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“Betrokkene beroept zich via het typeformulier op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bestaat uit drie cumulatieve voorwaarden waaraan moet voldaan worden: een ononderbroken verblijf van vijf jaar in België te rekenen sinds 15 december 2009, (geloofwaardige pogingen tot) wettig verblijf in België voor 18 maart 2008 en bewijzen van duurzame lokale verankering in België. Dit laatste criterium heeft betrekking tot bewijzen in verband met de sociale banden die in België gecreëerd werden, de kennis van één van de landstalen, en het beroepsverleden in België of de werkbereidheid van betrokkene”.*

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat zijn duurzame lokale verankering bewezen is op basis van zijn eigen verklaring, om de loutere reden dat deze eigen verklaring in het Nederlands is opgesteld en blijk zou geven van het feit dat verzoeker de Nederlandse taal machtig is.

Daar verzoeker in zijn eigen verklaring bij de aanvraag om machtiging tot verblijf zelf aangeeft dat het enkel een gesproken kennis van de Nederlandse taal betreft, doch geen geschreven kennis, acht de Raad de motivering van de bestreden beslissing hieromtrent, met name: *“Betrokkene legt enkel een eigen verklaring d.d. 25.11.2008 voor waarin hij zijn vermeende integratie in België belicht. Deze eigen verklaring d.d. 25.11.2009 kan niet volstaan als grond om een verblijfsmachtiging op basis van punt 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 betreffende artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 te bekomen. Immers, een eigen verklaring omtrent betrokkenes liefde voor België, zijn vermeende integratie, zijn gesproken kennis van het Nederlands zonder naar school te gaan, zijn werkbereidheid en*

zijn gebrek aan doktersfacturen omdat hij nooit ziek is geweest, kan bezwaarlijk de duurzame lokale verankering van betrokkene bewijzen aangezien deze eigen verklaring geen officieel bewijsstuk noch een verklaring van derden betreffende zijn integratie in België uitmaakt. Omwille van het totale gebrek aan officiële attesten of getuigenverklaringen van derden kunnen onze diensten betrokkene lokale verankering onmogelijk objectief beoordelen”, niet kennelijk onredelijk en deze motivering steunt op de stukken van het dossier.

Het feit dat verzoeker in het middel poogt te verantwoorden waarom hij geen andere bewijzen heeft toegevoegd aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en stelt dat hij zijn aanvraag zonder raadsman heeft ingediend, dat het indienen van de aanvraag snel diende te gebeuren en dat hij in de veronderstelling verkeerde dat hij nog genoeg tijd had om bijkomende bewijzen bij te brengen eens hij in het bezit was van een attest van inontvangstname, doet hieraan geen afbreuk. Te meer daar verzoeker reeds op 30 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en de bestreden beslissing slechts werd genomen op 9 juli 2010. Verzoeker heeft gedurende deze gehele periode geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid aanvullende stukken bij te brengen. Deze vaststelling wordt gesteund door de gegevens van het administratief dossier. De omstandigheid dat verzoeker niet in het bezit was gesteld van een *“attest van inontvangstname”* doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de redenen die verzoeker aanhaalde onvoldoende zijn om verblijf toe staan in het kader van artikel 9bis ten gronde. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. Het feit dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend zonder raadsman, dat het indienen van de aanvraag volgens hem snel diende te gebeuren en dat verzoeker in de veronderstelling verkeerde dat hij nog genoeg tijd had om bijkomende bewijzen bij te brengen eens hij in het bezit was van een attest van inontvangstname, toont geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is ingegaan op alle door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen ten gronde en voor elk element gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet volstaan om het verblijf toe te staan. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze motieven niet correct of kennelijk onredelijk zouden zijn. Noch een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch een schending van het materiële motiveringsbeginsel worden hiermee aangetoond.

2.2.5. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat verwerende partij hem om bijkomende bewijzen had kunnen vragen in plaats van onmiddellijk een negatieve beslissing te nemen en in de mate waarin verzoeker hierbij de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient het volgende opgemerkt te worden.

Er dient op te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur* in *Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). *In casu* vraagt verzoeker dat hem een voordeel wordt toegekend, daar hij een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, kan enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord

maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf en de mogelijkheid heeft gekregen om zijn aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

De Raad merkt bovendien op dat het niet aan verwerende partij toekomt na de ontvangst van de aanvraag om machtiging tot verblijf, de vreemdeling uit te nodigen bijkomende documenten, een motivering of stukken die deze motivering staven alsnog bij te brengen. De bewijslast berust immers bij de aanvrager.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening gehouden heeft met de door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde gronden. Het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag oordeelt dat de door verzoeker aangevoerde gronden niet volstaan als reden om hem te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, vormt geen schending van artikel 9*bis*, van de materiële motiveringsverplichting of van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitevinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht in het kader hiervan, kan niet worden aangenomen.

De schending van artikel 9*bis* en van de materiële motiveringsplicht kan evenmin worden aanvaard.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET